

— Vödör... — mondta Béla bácsi, sípolva.

— Hát a jácinthagymát kihozta-e? — Melley úr Mariann rángatózó arcába nézett. — Majd meglátja, nyáron, ha kihajt...

Hallgattak.

Melley úr az ablakhoz lépett, a kesztyűjével gondosan letörölte a párát.

Szürkéssárgás gyöngyházzsínű mezők mellett futottak, kövér, fekete madarak ültek a hófogókon. A töltésnél, az úton, piros kiskabátban egy asszony biciklizett, a piros felriasztotta a kövér, fekete madarakat.

— Ilyenre fessék a kerítést — mondta Melley úr, s a tovatűnő piros foltra mutatott —, én azt ajánlom.

— Nem tudom — mondta Jolánka néni bizonytalanul —, illik-e...?

Melley úr bekucskált a csomagtartóba. Bontogatta a barna papirost, böngészte rajta a cédulát.

— A legszebb fajta! — mondta elismerőleg —, senkinek nem lesz szebb rózsája..., ez a magas tövű hálás, nyaranta dús virágot ad.

— Én választottam — mondta Béla bácsi büszkén. Kifújta az orrát, s a lába közé vette a vödört megint.

— Ez a tó mindenkinek áldás — fordult Melley úr Mariannhoz. — Pancsolhat naphosszat a kicsi...

— A meleg homok — mondta Mariann —, milyen egészséges abban játszani!

A vonat fűtyült.

— És milyen közel van! — Melley úr segített, szedegették a kosarakat — szinte észre se vesszük, és már ideérünk... Csevegés közben.

Béla bácsi takargatta a vödört. Jolánka néni a kék sapkát kacérabbra húzta. Mariann feltette a kerek napszemüveget.

Hertelendi még evett a sonkából. Hogy elmúljon a nyelve alól az a keserű.

Melley úr neki is segített, figyelmeztette, ne keresztbe vigye ki az ajtón a nyírfacsemetét. Elmagyarázta szakszerűen, mi a teendő egy ilyen fiatal fával.

— ...és még valamit — mondta, már a lépcsőn, az írónak —, mindig csak akkora lyukat vájjon, amit aztán be is tud tömni.

RIGÓ JÓZSEF RAJZA